

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 13. lipanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

Želja za punim životom

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas je blagdan svetoga Antuna Padovanskog. Tko se od vas zove Antun? Pljesak svim „Antunima“. Danas započinjemo novi niz kateheza na temu zapovijedi. Zapovijedi Božjeg zakona. U uvodu ćemo uzeti za polazište odlomak koji smo upravo čuli: susret Isusa i čovjeka – a riječ je o mladiću – koji ga, klečeći na koljenima, pita kako može baštiniti život vječni (usp. Mk 10, 17-21). I u tome pitanju krije se izazov svakog, pa i našega života: želja za životom u punini, za životom koji nema kraja. Ali što nam je činiti da do njega prispijemo? Kojim putem trebamo ići? Živjeti istinski, živjeti plemenitim životom... Koliki mladi pokušavaju „živjeti“ a zatim se unište vraćajući se natrag površnim stvarima.

Neki misle da je bolje zatomiti taj poticaj - poticaj za život - jer je opasan. Želim, poglavito mladima, reći: naš najgori neprijatelj nisu konkretni problemi, ma kako ozbiljni i dramatični bili: najveća opasnost u životu je loš duh prilagodbe koji nije blagost ili poniznost, već osrednjost, bojažljivost.^[1] Ima li mladi čovjek koji je utonuo u osrednjost budućnost ili ne? Ne! Ostaje na jednome mjestu, ne raste, neće uspjeti. Osrednjost ili bojažljivost. To su oni mladi ljudi koji se plaše svega: „Ne, ja sam tako...“. Ti mladi ljudi neće ići naprijed. Mlade treba resiti krotkost, snaga a nipošto bojažljivost, osrednjost. Blaženi Pier Giorgio Frassati – koji je bio mladić – rekao je da moramo živjeti, a ne životariti^[2]. Mediokriteti životare. Živjeti sa snagom života. Moramo se moliti Nebeskom Ocu za današnje mlade ljude da im udijeli dar zdravog nemira. Međutim, kod kuće, u vašim domovima, u svakoj obitelji, kad vidite mladića koji sjedi po cijeli dan, ponekad mama i tata misle: „Da nije bolestan, da mu nije nešto“ i vode ga liječniku. Mladi čovjek treba u životu uvijek ići naprijed, biti nemiran, osjećati zdravi nemir, imati sposobnost da ne bude zadovoljan životom bez ljepote, bez boje. Ako mladi ljudi ne budu žudjeli za autentičnim životom, pitam se, gdje to onda čovječanstvo ide? Gdje će ići svijet ići s mladima koji miruju i ne osjećaju u sebi taj nemir?

Pitanje tog čovjeka iz Evanđelja koje smo čuli je u svima nama: kako naći život, život u izobilju,

sreću? Isus odgovara: „Zapovijedi znadeš" (r. 19) i citira dio iz Dekaloga. To je pedagoški proces, kojim Isus želi voditi do preciznog mjesta; naime već je iz samog njegovog pitanja jasno da taj čovjek nema puni život, traži više i nemiran je. Što dakle mora shvatiti? Kaže: „Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti" (r. 20).

Kako se prelazi s mladosti na zrelost? Odgovor glasi: kad se počne prihvaćati vlastite granice. Čovjek postaje odraslim kad počne relativizirati i postaje svjestan „onoga što nedostaje" (usp. r. 21). Taj je čovjek prisiljen prepoznati da sve što može „činiti" ima neku svoju krajnju granicu, ne uspijeva nadići stanovitu omeđenost.

Kako je lijepo biti muškarac i žena! Kako je dragocjen naš život! A ipak ima jedna istina koju je čovjek u povijesti posljednjih stoljeća često odbacivao, s tragičnim posljedicama: istina o vlastitim granicama.

Isus u Evanđelju kaže nešto što nam može pomoći: „Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti" (Mt 5, 17). Gospodin Isus daruje ispunjenje, došao je zbog toga. Taj je čovjek morao doći do praga jednog skoka, gdje se otvara mogućnost da prestane živjeti od sebe samoga, od vlastitih djela, od vlastitih dobara i – upravo zato što mu nedostaje puni život – ostaviti sve i nasljedovati Gospodina.^[3] Ako dobro pogledamo, u završnom Isusovu pozivu – koji je tako veličanstven i čudesan – ne nudi se siromaštvo već bogatstvo, pravo bogatstvo: „Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom" (r. 21)

Da može birati između originala i kopije, zar bi itko izabrao kopiju? Evo izazova: naći original života, a ne kopiju. Isus ne nudi surogate, već pravi život, pravu ljubav, pravo bogatstvo! Kako će nas mladi slijediti u vjeri ako ne vide da mi bismo original, ako vide da smo naviknuti na neadekvatne mjere? Ružno je vidjeti polovične kršćane, kršćane – dopuštam si upotrijebiti tu riječ – „patuljke"; odrastu do određenog uzrasta i dalje ne; kršćane malena, zatvorena srca. Ružno je to naći. Potreban nam je primjer nekoga tko me poziva na jedan „onkraj", na nešto „više", rasti malo više. Sveti Ignacije to je nazivao „magis", „vatra, žar djelovanja, koji usnule budi oda sna"^[4].

Put onoga što nedostaje vodi kroz ono što jest. Isus nije došao ukinuti Zakon ili Proroke već dati puninu. Moramo krenuti od stvarnosti kako bismo napravili skok u „ono što nedostaje". Moramo istražiti redovito da bismo se otvorili izvanrednom.

U ovim katehezama uzet ćemo dvije Mojsijeve ploče kao kršćani, držeći Isusa za ruku, kako bismo prešli s iluzija mladosti na blago koje je na nebu, hodeći za njim. Otkrit ćemo, u svakom od tih, drevnih i u isti mah mudrih, zakona vrata otvorena Ocu koji je na nebesima da nas Gospodin Isus, koji je kroz njih prošao, uvede u pravi život. Njegov život. Život djece Božje.

Apel Svetoga Oca

Sutra se otvara Svjetsko nogometno prvenstvo u Rusiji. Želim uputiti srdačan pozdrav nogometašima i organizatorima, kao i svima onima koji će posredstvom sredstava društvene komunikacije pratiti ovaj događaj koji nadilazi sve granice. Neka ta važna sportska manifestacija bude prigoda za susret, dijalog i bratstvo između različitih kultura i religija, potičući solidarnost i mir među narodima.

[1] Oci govore o bojažljivosti (oligopsychia). Sv. Ivan Damaščanski je definira kao „plašljivost da se nešto učini" (Točan prikaz pravovjernosti, 15) a sv. Ivan Klimak dodaje da je „bojažljivost djetinjasto raspoloženje, u duši koja nije više mlada" (Ljestve, XX, 1, 2).

[2] Usp. Pismo Isidoru Boniniju, 27. veljače 1925.

[3] „Oko je stvoreno za svjetlo, uho za zvukove, svaka stvar poradi svoje svrhe, a želja duša zato da poleti Kristu" (Nikola Kabasilas, Život u Kristu, II, 90).

[4] Govor na XXXVI. Generalnoj kongregaciji Družbe Isusove, 24. listopada 2016.: „Riječ je o 'magis', onom 'plus' koji vodi Ignacija do toga da započne procese, da ih prati i vrednuje njihov stvarni utjecaj na život osoba, na polju vjere, ili pravde ili milosrđa i ljubavi".
